

Serps

Un relat de: [pivotatomic](#)

Quan les coses es posaven magres i la situació la superava, l'Eva s'escapava sempre al terrat del seu edifici. Era el seu amagatall: un lloc on es sentia segura i protegida dels cops i les etzibades amb les que solia obsequiar-la la vida.

Era un gran espai comunitari recobert amb rajoles ataronjades i esquitxat amb estenedors inacabables de fil metàl·lic que, en teoria, compartien tots els veïns. L'era de les assecadores, però, havia deixat obsolet aquell espai que ara només utilitzaven els ocells per descansar i mirar-se el món des de la seva posició privilegiada. De tot l'edifici, només l'Eva solia pujar allà dalt, així que s'hi podia passar tranquil·lament les hores mortes, fugint d'un món massa sovint angoixant. Li encantava estirar-se damunt una teuladeta lleugerament inclinada i contemplar com la ciutat bullia als seus peus sense adonar-se de la seva silenciosa mirada. Aquell capvespre de setembre, però, l'Eva havia pujat per un motiu especial. Havia pujat per veure la cua del cometa.

Des de feia uns mesos, a tot el món no es parlava d'altra cosa que del pas del cometa Brooks-Marsh, batejat així en honor dels dos astrònoms que l'havien detectat uns anys enrere, acostant-se a tota velocitat a través del buit interestel·lar. Es tractava d'un cos celeste amb una trajectòria tan ample que els científics calculaven que només passava prop de la terra un cop cada 65 milions d'anys. Això sí, quan ho feia, gairebé fregava l'atmosfera del planeta. La darrera vegada que el Brooks-Marsh havia visitat la Terra, calculaven, havia coincidit amb l'inici de l'extinció dels dinosaures. Per això, els mitjans de comunicació s'havien llençat a fantasiar sobre ell, calificant-lo com una espècie d'herald de tota mena de catàstrofes i malediccions. Com sempre, la comunitat científica s'havia rigut de tots aquells profetes de malastrugança, assegurant que l'únic efecte que tindria el pas del cometa tan a prop de la Terra seria el canvi de color del cel durant uns quants dies, degut a que la seva llarga estela entraria de ple dins l'atmosfera terrestre.

Sola al terrat, l'Eva contemplava extasiada el cel tintat d'un brillant color carmesí, incomparable targeta de visita d'aquell vagabund estelar que es deixava caure pel veïnat només un cop cada cent mil generacions. Per una vegada, la noia no va poder evitar sentir-se afortunada. Als seus setze anys acabats de fer, era una adolescent alta i espigada, de pell olivària, llarga cabellera atzabeja i uns enormes ulls grisos. L'únic regal que li havia fet un pare que ella no recordava i que havia fotut el camp de casa abans que l'Eva hagués après a caminar. L'amargor que aquell abandonament havia sembrat en la seva mare havia emmetzinat la seva relació amb ella i, segurament per això, l'Eva havia crescut com una noia callada i solitària, que rarament es relacionava amb les noies de la seva edat i defugia el contacte amb els nois, malgrat ser prou conscient de l'atracció que el seu físic exercia en la majoria d'ells.

Estesa damunt la teuladeta de quitrà que el Sol havia escalfat durant tot el dia, l'Eva va veure com s'anava fent de nit sense que el cel perdés aquella tonalitat vermella que havia anat adquirint des de feia cinc dies i que, si es feia cas als entesos, encara conservaria durant quatre jornades més, fins que la llarguíssima cua del Brooks-Marsh hagués travessat del tot l'atmosfera, acomiadant-se fins uns quants eons. Amb tot, aquella era la nit en que els científics havien determinat que el nucli del cometa passaria més a prop de la terra. Tant sols uns milers de kilòmetres per sobre de l'escorça terrestre, aclarien, el que, en termes astronòmics pràcticament no diferia en res de si s'hagués estavellat contra el planeta, en el més pur estil catastrofista made in Hollywood. Això provocava que la tonalitat rojenca del cel fos, aquella nit, més intensa que mai. Indiferents a la bellesa del moment, però, les llums de la ciutat havien començat a encendre's, espatllant lleugerament l'espectacle. L'Eva es va aixecar amb un sospir, va fer una ràpida ullada al seu rellotge i va decidir que era hora de baixar a sopar.

Mentre obria la porta del petit apartament de dues habitacions on vivia amb la seva mare, va sentir el seu soroll familiar remenant per la cuina. Sense dir res, va decidir fer-se una dutxa ràpida i canviar-se de samarreta abans de seure a taula. Es va desempallegar de top, texans i sabatilles en la soledat de la seva diminuta habitació i va córrer de puntetes cap al bany, amb una tovallola lligada a la cintura com a únic abillament. Abans de tancar la porta darrere seu, li va semblar sentir un xiuxiueig sibilant, com el que fan els rèptils als documentals de la televisió, però ràpidament va descartar aquella idea, associant el so a alguna cosa que devia estar fent la mare a la cuina. Ja tancada al bany, va girar l'aixeta de l'aigua calenta i, mentre s'escalfava, es va encarar amb la imatge que li tornava el mirall. Des de feia un temps, els pits li havien començat a créixer ràpidament i les formes punxegudes del seu cos de nena s'havien convertit en unes corbes suaus i arrodonides. L'Eva s'havia adonat de còm la miraven els nois a l'institut i aquelles mirades golafres i descarades li provocaven una barreja de sensacions confoses, a cavall entre la vergonya i el desig (de fet, ella també feia temps que es mirava els nois d'una altra manera, en especial al Sergi, de 2° B), a més de fer-li sentir que posseïa una espècie d'estrany poder, que fins llavors havia ignorat que tenia.

Va entrar a la dutxa amb comte de tancar la mampara translúcida per no mullar el terra i va girar mitja volta l'aixeta de l'aigua freda i només un quart el de la calenta. Un doll d'aigua deliciosament tèbia li va caure immediatament al damunt, alleugerint-la de la calor de tot un llarg dia de finals d'estiu. Tot just estava començant a passar-se l'esponja pel cos quan ho va tornar a sentir. I aquest cop no hi havia confusió possible.

Era el xiuxiueig d'una serp.

El terror la va deixar paralitzada durant un instant. Si hi havia alguna cosa en aquet món que li fes por a l'Eva eren els rèptils, i, en particular, les serps. Només de pensar en aquells cossos reptants i escamosos, d'ulls sense parpelles i ullals vessant verí, li recorria un calfred per l'espinada. Si fins i tot havia de fer un esforç per mirar la foto de la serp que hi havia al llibre de ciències naturals! I estava del tot segura d'haver escoltat clarament el xiuxiueig furiós d'una serp just a l'altra banda de la mampara.

Encara que allò era, del tot, impossible.

Molt lentament, va obrir la mampara, just l'imprescindible per poder donar un cop d'ull a fora.

La va veure immediatament. Era una serp de color negre, de més d'un metre de longitud, movent-se nerviosament al bell mig de la sala de bany. L'Eva es va quedar contemplant-la plena d'horror, mentre el seu cervell intentava assimilar aquella imatge impensable i provava de donar-li una explicació que cabés dintre dels límits de la lògica. Mentre ho feia, la serp es va adonar de la seva presència i, amb una velocitat increïble, es va enroskar sobre ella mateixa, llançant-se cap l'Eva amb els ullals a punt per injectar-li a les venes una dosi mortal de verí. Amb prou feines va poder tancar de cop la mampara i sentir com la serp xocava contra el plàstic. Després es va quedar glaçada de terror mentre l'escoltava bufar de ràbia, impotent per travessar la porta.

Per un moment es va sentir segura. Però la sensació es va esvaïr amb la velocitat amb que desapareix en l'aire un anell de fum. I és que més que una victòria havia aconseguit un miserable empat que no li servia de res. La serp no podia entrar, val. Però ella tampoc podia sortir i, a sobre, estava despallada i indefensa. Sense pensar-s'hi, va començar a cridar la seva mare, però de seguida es va penedir d'haver-ho fet. Si la mare entrava al bany, la serp la picaria a ella. Va passar un minut angoixant, mentre esperava sentir les passes de la mare pel passadís i el soroll de la seva mà al pany de la porta. Però no va passar res. O no l'havia sentit, o havia baixat al súper a buscar alguna cosa per sopar.

Això les deixava a ella i a la serp, cara a cara.

Podia veure clarament la seva ombra a l'altra banda de la mampara, alçada sobre ella mateixa, inspeccionat la porta a la recerca d'una escletxa per on introduir-se. Mentre la veia reptar d'un cantó a l'altre, l'Eva va saber que havia de trobar la manera de sortir... abans que la serp trobés la d'entrar. Va obligar-se a deixar de banda el pànic que amenaçava amb paraitzar-la i el seu cervell va començar a treballar, febrilment. No hi havia manera de passar per davant de la serp prou de pressa com per evitar ser mossegada, així que la porta quedava descartada. L'altre única sortida era l'estret finestró que donava al safareig. La noia el va examinar mentre mantenia un ull en els moviments de la serp. Tenia uns 25 centímetres d'ample i s'obria i tancava mitjançant una maneta de metall que feia pujar i baixar una sèrie de làmines de vidre, unides per mitjà d'una armadura que s'adaptava al marc. Encara que les obrís al màxim, no hi havia manera de que l'Eva pogués passar per entre les làmines de vidre, però examinant-les amb atenció es va adonar que podia separar-les una a una de l'armadura fins deixar un espai prou gran com per permetre passar una persona de la seva envergadura. Sense perdre un instant, va començar a batallar amb la primera làmina.

Aviat va veure que aquella seria una feina llarga i dolorosa pels seus ditets nus, però en poc menys de deu minuts havia aconseguit separar quatre làmines dels seus suports, fabricant-se així un camí de fuga. Llavors, va posar l'esponja encara plena de sabó damunt el marc del finestró per fer de coixí i, com va poder, va passar una cama pel forat, quedant en una complicada postura, a cavall entre la dutxa i el celobert. Mentre intentava mantenir l'equilibri i no clavar-se els suports buits a l'esqu

ena i els pits, va veure amb horror com, pel forat de l'aixeta, apareixia el cap d'una diminuta serp de color verd intens i aspecte amenaçador. Xisclant de pànic i dolor, es va inclinar cap avall i va agafar el telèfon de la dutxa amb una mà mentre, amb l'altra, girava l'aixeta de l'aigua calenta fins no poder més. En pocs segons, un doll d'aigua bullint va caure damunt la serp que va reptar a tota pressa fins desaparèixer pel desguàs. Sense importar-li fer-se més ferides, l'Eva va aprofitar el moment per intentar passar el cos pel forat del finestró. Per un terrible moment, va creure que es quedaria atrapada allà, sense poder-se moure. Llavors va mirar plena de pànic a l'altra banda de la mampara i li va semblar veure moure's les figures de vàries serps com les que havia vist abans, bufant furioses i picat amb els seus caps triangulars contra el plàstic translúcid. Aterrada, va fer un darrer esforç i va aconseguir passar a l'altra banda, no sense deixar-se una bona quantitat de pell i sang als suports

metàl·lics.

Havia anat a parar al safareig de casa seva. Una espècie de balcó rectangular de tres metres de llarg per un i mig d'ample, que connectava amb la cuina a través d'una porta i on s'amuntegaven la rentadora, un dipòsit d'aigua i un petit safareig, un gran cubell ple de roba bruta, una escala d'alumini, uns quants estenedors i un parell d'armaris de fòrmica plens de productes de neteja i eines. El primer que va fer va ser buscar uns texans i una samarreta entre la roba bruta i cobrir el seu cos nu i magolat. No va poder trobar cap mena de calçat, però el sol fet de veure's vestida un altre cop la va fer sentir-se molt millor. Amb precaució es va acostar cap a la porta que donava a la cuina, que era de metall amb un vidre al centre i que, per sort per ella, estava tancada.

L'espectacle la va horroritzar com res del que havia vist fins aleshores.

La seva mare jeia al bell mig de la cuina, amb els ulls molt oberts i una expressió de pànic i dolor congelada al rostre. Al seu voltant i per sobre del seu cos inert reptaven una dotzena llarga de serps de diferents colors i mides. Algunes més havien grimpat fins al marbre, buscant alguna cosa per menjar i, a través de la porta oberta, l'Eva va poder albirar alguns ofidis més reptant pel passadís i el menjador.

Les serps també la van veure a ella i es van llençar com fletxes cap a la porta. El so dels seus caps xocant contra el vidre i els seus xiuxiuejos plens de furiosa frustració van estar a punt d'aconseguir que la noia es rendís allà mateix. Però la visió del cos de la seva mare va fer que una onada de ràbia li recorregués el cos, proporcionant-li la dosis d'adrenalina que necessitava per reaccionar. No, va pensar, no només no s'asseuria allà per morir, si no que trobaria ajuda i tornaria per venjar-se de totes aquelles serps de merda, es va jurar.

Decidida a escapar, va dirigir la mirada cap al celobert, perquè estava clar que era la seva única possibilitat d'escapar. Va cridar demanant ajuda, esperant que la sentís algun veí, però malgrat que hi havia llum a vàries cuines de l'edifici, ningú va contestar els seus crits. On collons es fica la gent quan realment la necessites?, va maleir. Resignada a haver-se d'ajudar a ella mateixa, va examinar amb deteniment el celobert. A la paret de l'esquerra va veure tres canonades que la recorrien de dalt a baix. Aferrada a elles podia intentar baixar fins la planta baixa i, d'allà al carrer. Però no seria fàcil. L'Eva vivia a la vuitena planta d'un edifici de deu pisos i aviat es va adonar que no seria capaç de recórrer una distància tan llarga sense acabar caient al buit. Va mirar amunt. El celobert s'estenia dos pisos més i acabava en una teuladeta de plàstic verd que donava al terrat. L'Eva el coneixia prou bé i sabia que s'aguantava sobre quatre suports de ferro rovellat que deixaven un espai prou gros com per que ella pogués lliscar fora. Si era capaç de grimpar dos pisos podria arribar al terrat. El seu refugi natural, des d'on podria baixar fàcilment al carrer.

Va mirar amunt un altre cop. La distància era curta, però si relliscava o les canonades cedien, cauria deu pisos i s'esclafaria contra el terra sense poder evitar-ho. La por li va engarrotar els membres una altra vegada, però el tic-tic-tic de les serps colpejant el vidre la va fer reaccionar de nou. Vencent el pànic i sense mirar avall, va passar una cama pel damunt de la barana d'obra i va aferrar amb les dues mans, el més fort que va poder, una de les canonades. Quan va trobar un agafador pel peu, es va impulsar cap amunt, abandonant la seguretat del balcó. D'aquesta manera va escalar sense problemes uns quants metres. Era més fàcil del que havia pensat. Tant, que es va plantejar si no seria millor baixar en comptes de pujar. Just llavors, el peu esquerre va perdre contacte amb la canonada i l'Eva va quedar suspesa al buit, únicament agafada amb les dues mans. Frenèticament, va buscar un suport amb els peus i, com que anava descalça, es va fer un tall que la va fer xisclar de dolor. Immediatament va sentir com un fil càlid de sang li brollava d'entre els dits. Panteixant de por i cansament, es va obligar a calmar-se i, lentament, va buscar un suport amb l'altre peu. El va trobar i va poder assegurar la seva posició novament. Llavors va aturar-se a descansar i a recuperar l'alè. El peu li batejava de dolor i s'havia deixat la pell de les mans a les canonades per tal de no caure. Quan el cor va tornar al seu ritme habitual, va reprendre l'ascensió, encara que molt més lentament que abans. Malgrat això, en pocs minuts ja era a la teuladeta i no li va resultar difícil esmunyir-se per sota i guanyar el terrat. Bruta, ferida, espantada i molt, molt cansada, l'Eva es va poder deixar caure, finalment, damunt les familiars rajoletes ataronjades que entapissaven el terrat.

Estesa al terra i al límit de les seves forces, la noia va permetre que els ulls se li perdessin en el cel que s'estenia, infinit i indiferent, damunt seu. La seva tonalitat vermella era encara més intensa que una estona abans. El Brooks-Marsh devia ser en el punt més proper a la Terra de la seva trajectòria i la seva estela de gasos, gel i infinitat de petits cossos celestes acarona el planeta com una ma acarona, afectuosa, la galta d'un ésser estimat a manera de comiat abans d'emprendre un llarg viatge. Fent un esforç suprem, l'Eva s'aixecà i va anar a peu coix fins una aixeta que sortia d'una paret propera. Allà es va examinar la ferida del peu i la va netejar amb tota la cura de la que va ser capaç. Després, va esquinçar la part inferior de la seva samarreta i va improvisar una bena amb ella. Li seguia fent un mal terrible, però, com a mínim, podia posar el peu al terra. Esgotada, va caminar fins la seva teuladeta predilecte i s'hi va estirar al damunt. "Només descansaré cinc minutets", va ser la darrera cosa que va poder pensar abans de quedar-se profundament adormida.

Es va despertar quan el Sol ja era ben alt al cel i es va meravellar d'haver pogut dormir tantes hores amb tot el que havia passat. El cel seguia tenyit de vermell, encara que el color estava matisat ara per la llum del dia. Es va incorporar i una dolorosa punxada al peu li va recordar la seva desesperada ascensió de la nit abans. Era hora de baixar al carrer. L'Eva va caminar cap a la porta de les escales, però, a mig camí va canviar d'opinió. Faltava alguna cosa, encara que no sabia exactament què. Reculà sobre les seves passes i es va dirigir cap a la barana d'obra que donava al carrer per donar una ullada.

El que va veure li va fer perdre tota esperança.

Dues llàgrimes gruixudes li van lliscar per les galtes mentre la por i la incredulitat s'apoderaven completament del seu cos adolescent. Es va veure sacsejada per vàries convulsions i, després, els plors van brollar incontrolables, com quan era petita i plorava demanant un pare que mai va acudir per consolar-la.

L'espectacle era esfereïdor. Els carrers eren plens de cadàvers caiguts tal com els havia sorprès la mort. Aquí i allà es veien cotxes abandonats, alguns d'ells amb els conductors inerts a l'interior. Flames d'un parell d'incendis incontrolats s'estenien lentament sense que ningú els plantés cara. Un autobús s'havia estavellat contra l'aparador de la botiga d'electrodomèstics de la cantonada, semblant la vorera de vidres i fragments de tota mena d'aparells elèctrics. El que l'Eva havia trobat a faltar sense adonar-se'n era la remor de la ciutat despertant-se com cada matí i que aquell dia havia estat substituïda pel suau crepitat de les flames i el remor llunyà d'un parell d'alarmes que sonaven embogides sense ningú que els fes cas.

I enroscades i reptant per tot arreu, l'Eva va veure centenars, milers, milions de serps. De totes les mides i colors. Verinoses i agressives mambes negres i verdes; cobres que s'alçaven majestuoses desplegant la part posterior del seu coll; llarguíssimes anacondes i boes constrictor que desencaixaven les boques per poder empassar-se els cossos de les seves víctimes, després d'haver esmicolat fins el darrer dels seus ossos amb la seva mortal abraçada; coralls de mil colors, tan boniques com letals; cròtals que feien sonar el seu cascavell mentre s'enroscaven llestes per saltar sobre qualsevol; tai-pans capaces de matar una persona d'una sola mossegada en pocs minuts; escurçons i mocsins que cercaven la proximitat coneguda dels tolls d'aigua. Sortien de tot arreu: embornals i desguassos, aixetes, canonades i esclatxes... estenent-se pels carrers fins formar una catifa vivent i reptant que, l'Eva ho comprenia ara, aviat s'ho menjaria tot, esborrant el que havia estat l'era de l'home i tornant el planeta als descendents dels seus anteriors propietaris. Els mateixos que, 65 milions d'anys enrere, havien aixecat els seus llarguíssims colls cap al cel per contemplar sense entendre el mateix cel ominosament vermellós que ara semblava abocar-se damunt de l'Eva, tant lentament i inexorable com una làpida tancant el forat d'una tomba.